

Posudek diplomové práce Lucie Součkové Užití genetické metody čtení v praxi

Diplomová práce Lucie Součkové se zabývá metodami čtení a předpoklady, které s rozvojem čtení souvisejí. Hodnotit práci jako odbornou stať je v podstatě nemožné, neboť se jedná buď o výpisky z literatury (dále nekomentované) nebo osobní názory jakkoliv nezdůvodněné.

Předkládaná práce obsahuje úvod, mnoho kapitol, které nejsou nijak číslovány, jakousi diskusi, krátký závěr, v němž je vysoce hodnocena sledovaná metoda čtení, resumé, seznam použité literatury a další seznamy; na konci jsou pak přílohy.

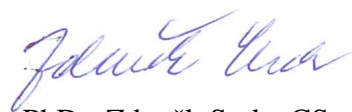
Teoretická část práce není v podstatě původním dílem, text je založen na doslovných citacích, osobních názorech, závažná je zejména absence jakékoliv argumentace. Tímto způsobem je zpracována i praktická část; chybějí důkazy, převažují subjektivní domněnky.

Na s. 4 se uvádí: „V posledních letech se však stále více rozšiřuje také metoda genetická, která je považována za moderní způsob výuky a rodiči je stále více žádaná.“ Chybí však zdroj či informace o výzkumu, z něhož autorka usuzuje, že se daná metoda stále více rozšiřuje; navíc není zřejmé, proč považuje metodu za moderní způsob výuky (v čem je moderní?), rovněž neuvádí žádné doklady o tom, že je rodiči stále více žádaná – nehledě na to, že rodiče nemusejí být v této oblasti odborníky. Chybějí také důkazy k tvrzením: „[...] v předškolním věku [...] většina z nich [myšleno dětí] se často, [...] naučí spontánně hravou formou rozpoznávat velkou část tiskací abecedy.“ (s. 5) Na s. 26 se hovoří o důležitosti očního pohybu při čtení. Autorka se však tak zásadní věci blíže nevěnuje ani ji nevysvětluje. Na stranách 28 až 31 jsou ukázky cvičení, které nejsou nijak komentovány, vyvolávají spíše řadu otázek, proč taková cvičení využít, jaký plní účel. Uvedení tematického plánu na stranách 38 – 41 je, domnívám se, nadbytečné. Autorka ho blíže nerozebírá, proto náleží do příloh. Vyjádření „Určité znaky specifických poruch bývají odhaleny již při zápisu do první třídy.“ (s. 9) je poněkud vágní, chybějí zde upřesňující informace.

Nedostatky lze spatřit v analyzování nahrávek. Bohužel se nedovídáme, co je považováno při čtení jednotlivými žáky za správné/přijatelné, co naopak za chybné. Kdo je tedy „úspěšný čtenář“ a kdo „selhávající“ čtenář? Domnívám se, že takto charakterizovat kategorie žáků je dosti necitlivé, tím spíše, že první testování proběhlo již dva týdny po zahájení školní docházky. Diplomantka by se mohla při užití genetické metody zabývat i specifickými nedostatky v technice čtení i v porozumění čtenému.

Domnívám se, že testování podobného typu nemá žádoucí diagnostický účinek. Děti si mohou přečíst věty předem či mohou jejich obsah slyšet od ostatních, takže je znají z paměti. Konkrétní komentář k provedenému výzkumu je bohužel minimální. Dále není zřejmé, proč první diagnostikování dětí obsahuje také slabiky, když s danou metodou nesouvisejí. Analýzy jednotlivých nahrávek obsahují různá tvrzení, která však nejsou nijak vysvětlena. Nevhodná jsou dále téměř oslavná tvrzení o něčem, co vykazuje velmi problematické jevy. Těch si autorka naopak příliš nevšímá. Práce působí poněkud laicky.

Po zvážení všech okolností diplomovou práci Lucie Součkové se značnými výhradami doporučuji k obhajobě a navrhuji ohodnotit ji klasifikačním stupněm **dobře**.

PhDr. Zdeněk Suda, CSc.

oponent

Rokycany 1. 9. 2018